

Zala in Edi v prazgodovini

Zala in Edi sta se znašla sredi temnega gozda. Zrak je bil hladen, povsod je dišalo po zemlji in mokrem listju. Nenadoma sta zaslišala šelestenje grmovja. Previdno sta se spogledala in stopila korak nazaj.

Izza drevesa je pokukal fant, oblečen v preprosto kožuhovino, narejeno iz živalskih kož. V roki je držal ostro zašiljeno palico, na pasu pa je imel kamnito orodje, s katerim je lahko sekal veje ali rezal meso. "Kdo sta vidva?" je vprašal s sumničavim glasom.

"Sva Zala in Edi," je hitro odgovoril Edi. "Iz daljne prihodnosti!"

Fant ju je začudeno pogledal, nato pa jima pomignil, naj mu sledita. Prispeli so do votline, kjer je ob ognju sedela skupina ljudi. Starejši mož je ravno udarjal kamen ob kamen, dokler ni preskočila iskrica in prižgala suh mah.

"To je naš oče," je rekel fant. "On zna prižgati ogenj! Brez njega bi ponoči zmrznili in se ne bi mogli braniti pred zvermi."

Zala in Edi sta opazovala, kako se je ogenj počasi razplamtel. Okoli njega so sedeli člani plemena, nekateri so pekli meso, drugi so ob stene jame risali podobe živali in lovcev. Ogenj jim je služil za kuhanje hrane, segrevanje v hladnih nočeh, zaščito pred plenilci in osvetljevanje temnih jam.

"Kako neverjetno!" je zašepetala Zala. "Tako so živeli ljudje v prazgodovini. Ogenj jim je bil ključnega pomena."

Kar naenkrat so se v daljavi zaslišali glasni kriki. Skupina lovcev se je vračala s plena in prinesla veliko ulovljeno žival. Vsi so se razveselili – danes ne bodo lačni!

"Tudi midva bi rada pomagala!" je rekel Edi.

Starešina se je nasmehnil. "Lahko pomagate pri nabiranju sadežev v gozdu! Vedno potrebujemo jagode, oreščke in korenine."

Zala in Edi sta sledila eni od žensk, ki je v pleteno košaro nabirala gozdne sadeže. Kar naenkrat se je izza drevesa zaslišal globok renčav zvok.

"Jamski medved!" je zašepetala ženska. Vsi so otrpnili. Medved je bil ogromen, njegovo debelo kožuhovino je pokrivala zemlja. Počasi je vohljajal po zraku, a ko je začutil dim iz tabora, se je obrnil in odšel.

"Ogenj ga je pregnal!" je olajšano rekla Zala.

Ko so se vrnili k taboru, so se lovci hvalili z ogromnim odtisom, ki so ga našli ob reki.

"Mamuti so spet blizu," je dejal eden od njih. "Morda bomo kmalu imeli dovolj mesa za vso zimo."

Ko se je stemnilo, so se vsi zbrali okoli ognja in pričeli večerjo. Jedli so pečeno meso, korenine in gozdne sadeže. Starešina je pripovedoval zgodbe o pogumnih lovcih, otroci so se smejali, odrasli pa so razpravljali o jutrišnjem lovu.

Zala in Edi sta bila očarana nad tem, kako je ogenj povezoval pleme – bil je njihov vir toplote, varnosti in druženja.

Po večerji so vsi legli na mehke živalske kože, ki so bile razprostrte po tleh. Ogenj je še vedno prasketal, ko so Zali in Ediju začele postajati težke veke. Zaspala sta ob zvokih narave in tihih pogovorih članov plemena.

Ko sta se naslednje jutro prebudila, sta ležala na domačem igrišču. Zmedeno sta se spogledala.

„Kaj... spet sva tukaj?" je začudeno vprašal Edi.

Zala se je zasmejala. "Očitno so bile sanje. Ampak vse je bilo tako resnično!"

Edi je prikimal. "Morda pa je bil to najboljši zgodovinski pouk, kar sva ga kdaj imela."

Z roko sta si podrgnila oči in se z nasmeškom podala novim dogodivščinam naproti.

